

19 Αυγούστου 2023

«Ο “άγνωστος” Θεός και ο “άγνωστος” απόστολος των “αλλοδαπών” Παύλος»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Στο “Ενοριακό Αρχονταρίκι” του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ο Δρ. Θεολογίας - Μουσικολόγος - Συγγραφέας κ. Ηλίας Λιαμής, φιλοξένησε τον Καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών και Πρόεδρο του τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας κ. Σωτήρη Δεσπότη, σε μία συζήτηση με θέμα «Ο “άγνωστος” Θεός και ο “άγνωστος” απόστολος των “αλλοδαπών” Παύλος»

Μιλώντας για το πρόσωπο του Αποστόλου, ο κ. Δεσπότης υπογράμμισε πως ο Παύλος ήταν κήρυκας ενός καινούργιου τρόπου σκέψης, ενός εναλλακτικού τρόπου ζωής. Υπ' αυτήν την έννοια ήταν άγνωστος, όπως άγνωστος ήταν κι ο Θεός του.

Ο Παύλος, ακόμη, είναι το υπόδειγμα του αυθεντικού. Ακόμα και μετά τη μεταστροφή του, βλέπουμε ότι η ζωή του έχει διακυμάνσεις. Έχει έντονα συναισθήματα, διαψεύδεται σε κάποια πράγματα, στα ταξίδια του και τον προγραμματισμό του.

«Ο ίδιος ο Παύλος θεωρεί, όταν αναμετράται με τους αντιπάλους του, ότι από την μήτρα της μητέρας του, τον είχε εκλέξει ο Θεός, τον είχε αγιάσει. Ότι τον είχε εκλέξει από τη μάζα, αλλά χάριν της μάζας. Έχει αυτή την συνείδηση, ότι ο Θεός προς τα εκεί οδηγούσε τα βήματα του.»

Περιγράφοντας τη ζωή του, σημείωσε πως μεγάλωσε σε ένα κοσμοπολίτικο κέντρο, όπως ήταν η Ταρσός, όπου είχαν καταφύγει και αρκετοί φιλόσοφοι από την Αθήνα.

Μεγάλωσε σε ένα συντηρητικό σπίτι και πιθανότατα στα 13 του χρόνια οδηγήθηκε στα Ιεροσόλυμα, προκειμένου να μνηθεί ακόμη καλύτερα στον Φαρισαϊσμό, σε ένα

ρεύμα του Ιουδαϊσμού, το οποίο τηρούσε επακριβώς τα «πρέπει» του μωσαϊκού νόμου.

Ο Παύλος μεταπήδησε στην πιο αυστηρή πτέρυγα του Ιουδαϊσμού, ο οποίος ήθελε να επιβάλλει με τη βία, το θέλημα του Θεού παντού. Ο ίδιος είχε την αίσθηση ότι ήταν ο «διάδοχος» εκείνων που με την βία επιβάλλουν το θέλημα του Θεού.

«Τον Παύλο στους χριστιανούς τον ερέθιζαν αυτά που αργότερα ερωτεύεται.

Ότι ο Μεσσίας, στον οποίον είχε εναποθέσει τις ελπίδες του μέσα από τις Γραφές, μπορεί να είναι αυτός που πιστεύουν οι χριστιανοί. Ένας Εσταυρωμένος - εξευτελισμένος. Αφού ο σταυρός εκείνα τα χρόνια ήταν ο χειρότερος, ο πιο ντροπιαστικός, ο πιο ατιμωτικός θάνατος.

Ένας τέτοιος Εσταυρωμένος Μεσσίας που δεν έχει την αίγλη του «σούπερ σταρ» που ανέμενε ο Παύλος, ήταν μια ντροπή γι' αυτόν, γι' αυτό που πίστευε σαν Ιουδαίος.»

Ακόμη, εκείνο που τον σόκαρε, ήταν το άνοιγμα που κάνει αυτός ο Εσταυρωμένος σε ανθρώπους οι οποίοι, για έναν ευλαβή Φαρισαίο, θεωρούνται ακάθαρτοι. Μιλάμε για ανθρώπους τους οποίους άγγιξε ο Ιησούς και κατόπιν αποτελούσαν κομμάτι της κοινότητας.

Όλα λοιπόν αυτά, δηλαδή ένας εξευτελισμένος Μεσσίας και μια ανοιχτή αγκαλιά για όλους, ήταν για τον ζηλωτή Παύλο κάτι που ανέκοπτε την έλευση της βασιλείας εδώ και τώρα.

Αυτοί έπρεπε να εξολοθρευτούν προκειμένου επιτέλους ο Θεός να έρθει στο λαό Του. Περίμενε ότι θα έρθει ο Μεσσίας, αλλά αυτό θα συνδυαστεί με μια ριζοσπαστική αλλαγή των πάντων.

Αυτή η ένταση, ο συγκλονισμός του Παύλου, συνέχισε ο κ. Δεσπότης, να εξολοθρεύσει οτιδήποτε θεωρεί ότι ανακόπτει την έλευση του Γιαχβέ και την πραγματοποίηση επιτέλους της βασιλείας επί της γης, δείχνει ότι μέσα του έχει αγνά ελατήρια.

«Ο Θεός εκτίμησε πως ότι έκανε ο Παύλος, το έκανε από αγάπη προς Εκείνον. Επειδή θεωρούσε ότι αυτό ήταν έκφραση αυτής της πίστης.

Αυτή τη λατρεία για τον Θεό και την επιθυμία του – έστω και με λάθος τρόπο – το θέλημα του Θεού να γίνει ορατό πάνω στη γη, την εκτίμησε ο Θεός. Και βρήκε τον κατάλληλο χρόνο, όπως βρίσκει σε κάθε άνθρωπο την κατάλληλη στιγμή, για να τον επισκεφθεί.»

Ο Παύλος πέθανε και αναστήθηκε και άλλαξε σελίδα στη ζωή του. Και πλέον είναι ερωτευμένος με τον Χριστό, ζει μια απόλυτη ταύτιση μαζί Του που του δίνει την ελευθερία.

Η λέξη «Πατέρας» για τον Θεό, εξέφραζε τον Παύλο. Έχει συγκλονιστεί από τον τρόπο που τον επισκέπτεται ο Θεός.

Ο Παύλος λειτουργεί ως κήρυκας, ως «ντελάλης» ενός καινούργιου κόσμου, ενός καινούργιου «αφεντικού», ενός Εσταυρωμένου από αγάπη και λατρεία. Η τακτική του ήταν να ξεκινάει να μιλάει πάντα Σάββατα και από τις χάβρες των Ιουδαίων, επίτηδες.

Και θεωρεί μέχρι το τέλος της ζωής του, ότι το κήρυγμα ήρθε πρώτα για τους Ιουδαίους και μετά για τους Έλληνες.

Φυσικά, από την Συναγωγή εισπράττει απόρριψη. Και μετά πήγαινε στο «κοινό των Ελλήνων», των αλλοδαπών.

Το πρώτο που διευκρίνιζε στο κήρυγμα του, ήταν ο Θεός που έρχεται να κηρύξει και μετά ο Χριστός. Θέλει λοιπόν πρώτα να πείσει για την ταυτότητα του Θεού. Και μετά πηγαίνει στον Χριστό, όπου στην ομιλία του στους Αθηναίους δεν Τον ονοματίζει καν.

Το τελευταίο ερώτημα της συζήτησης ήταν, σε τι μας καλεί ο Παύλος να γίνουμε μιμητές του.

Απαντώντας ο κ. Δεσπότης σημειώνει πως είναι κατ' αρχήν η αυθεντικότητα, η οποία πηγάζει από το γεγονός ότι αισθάνεται ότι είναι ήδη αποδεκτός από τον Χριστό, όπως είναι και γι' αυτό που είναι.

Ήταν βουτηγμένος στα κείμενα της Γραφής αλλά και στην προσευχή του. Έζησε πολύ έντονα την αγάπη του Πατέρα που θυσιάζει τον Χριστό και πρέπει να αισθάνθηκε έναν τρομερό έρωτα για τον Χριστό.

Όταν νιώσεις αυτήν την αγάπη, τόνισε, μετά οτιδήποτε κάνεις, το κάνεις ως ανταπόκριση σε αυτό το δώρο.

Και ολοκλήρωσε:

«Ήταν λοιπόν ο Παύλος αυθεντικός, γιατί ένιωσε τον Χριστό να τον αγαπά κι ένιωσε τον Θεό, Πατέρα. Κι από εκεί και πέρα, χωρίς να μένει στα προσχήματα και χωρίς να θέλει να «κλωνοποιήσει» γύρω του μια στρατιά ακολούθων, προσπάθησε αυτήν την αγάπη να την μεταγγίσει.

Όταν είναι κάτι αυθεντικό, όταν μεταγγίζει έρωτα και πάθος, αυτό σίγουρα θα αλλοιώσει και θα επηρεάσει.»

Πηγή: enoriaendrasei.gr